NAŘÍZENÍ

NAŘÍZENÍ KOMISE V PŘENESENÉ PRAVOMOCI (EU) 2017/867

ze dne 7. února 2017

o třídách ujednání, které mají být chráněny při částečném převodu majetku podle článku 76 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/59/EU

(Text s významem pro EHP)

EVROPSKÁ KOMISE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie,

s ohledem na směrnici Evropského parlamentu a Rady 2014/59/EU ze dne 15. května 2014, kterou se stanoví rámec pro ozdravné postupy a řešení krize úvěrových institucí a investičních podniků a kterou se mění směrnice Rady 82/891/EHS, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EU, 2012/30/EU a 2013/36/EU a nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1093/2010 a (EU) č. 648/2012 ([1]), a zejména na článek 76 uvedené směrnice,

vzhledem k těmto důvodům:

(1) Směrnice 2014/59/EU požaduje, aby členské státy zajistily ochranu určitých tříd ujednání během částečného převodu aktiv, práv a závazků instituce v režimu řešení krize. Stejná ochrana je nutná v případě, kdy orgán příslušný k řešení krize nuceně mění podmínky smlouvy, jíž je instituce v režimu řešení krize stranou. Cílem této ochrany je v případě částečného převodu nebo změny smlouvy zabránit dělení aktiv, práv a závazků, které jsou vzájemně propojeny na základě uvedených ujednání.

(2) Aby bylo zajištěno řádné uplatňování této ochrany, je nutné přesně určit typy ujednání, které spadají do rozsahu vymezení jednotlivých tříd stanovených směrnicí 2014/59/EU. Nejvhodnějším způsobem, jak typy ujednání určit, je doplnit pravidla a definice stanovené ve směrnici 2014/59/EU dalšími podrobnými pravidly a definicemi. Tato metoda je vhodnější než sestavení seznamu konkrétních ujednání, která je možno uzavřít podle právních předpisů jednotlivých členských států, vzhledem k tomu, že takový seznam by bylo obtížné vypracovat a bylo by nutné ho neustále aktualizovat. Toto nařízení by mělo vyjasnit a v případě potřeby omezit rozsah použitelnosti různých forem ochrany stanovených směrnicí 2014/59/EU pro každou třídu ujednání.

(3) Různé třídy ujednání uvedené v čl. 76 odst. 2 směrnice 2014/59/EU jsou rozpracovány v různé míře podrobnosti: některé třídy jsou zcela konkrétní, zatímco jiné jsou vymezeny vágněji. Některé třídy se navíc týkají jednoho typu smluvního vztahu a závazku nebo omezeného souboru smluvních vztahů a závazků, zatímco jiné zahrnují větší počet a otevřenou škálu smluvních závazků, transakcí a vztahů. Tyto posledně jmenované třídy by potenciálně mohly zahrnovat všechny právní a smluvní vztahy mezi institucí a jednou nebo více jejími protistranami. Kdyby měly být tyto třídy ujednání plně chráněny, mohlo by být pro orgány příslušné k řešení krize provádění částečných převodů obtížné, ne-li nemožné. Je proto vhodné zabránit nadměrné míře ochrany, která by se mohla potenciálně vztahovat na všechna aktiva, práva a závazky mezi institucí a jejími protistranami.

(4) Některé třídy chráněných ujednání jsou ve směrnici 2014/59/EU definovány šířeji. Za účelem zvýšení jistoty ohledně oblasti působnosti zejména ve vztahu k dohodám o zajištění, dohodám o vzájemném započtení, nettingovým dohodám a k mechanismům strukturovaného financování by tyto třídy měly být blíže vymezeny. Toto nařízení v přenesené pravomoci by nemělo orgánům příslušným k řešení krize bránit v tom, aby uvedené druhy dohod o vzájemném započtení a nettingových dohod blíže vymezily a při individuálních částečných

([1]) Úř. věst. L 173, 12.6.2014, s. 190.

převodech chránily, jestliže jsou tyto dohody uznávány pro účely snižování rizika podle platných obezřetnostních pravidel a podmínkou tohoto uznání je ochrana, zejména na základě neoddělitelnosti. Možnost rozhodovat o takovéto rozšířené ochraně by orgány příslušné k řešení krize měly mít v individuálních případech řešení krizí.

(5) Protistrany instituce se mohou dohodnout na takzvané „univerzální“ nebo „obecné“ dohodě o vzájemném započtení, která bude zahrnovat veškerá práva a závazky mezi těmito stranami. Na základě tohoto druhu dohody by veškeré závazky mezi těmito stranami byly chráněny proti vzájemnému oddělení. V důsledku toho by byl částečný převod s ohledem na tuto protistranu neproveditelný a znamenalo by to i celkové ohrožení použitelnosti tohoto nástroje vzhledem k tomu, že orgány příslušné k řešení krize by dokonce nemusely být schopny ani rozpoznat, kterých závazků se toto ujednání týká a kterých nikoli. Mělo by být vyjasněno, že „univerzální“ nebo „obecné“ nettingové dohody a dohody o vzájemném započtení, které zahrnují veškerá aktiva, práva a závazky mezi smluvními stranami, by neměly být považovány za chráněná ujednání.

(6) Z článku 80 směrnice 2014/59/EU vyplývá, že jakýmkoli zúžením rozsahu definic chráněných ujednání podle čl. 76 odst. 2 směrnice 2014/59/EU by nemělo být dotčeno fungování systémů pro obchodování, zúčtování a vzájemné vypořádání, pokud tyto systémy spadají do působnosti čl. 2 písm. a) směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/26/ES ([1]). Orgány příslušné k řešení krize by proto měly mít povinnost chránit všechny typy ujednání uvedené v čl. 76 odst. 2 směrnice 2014/59/EU, které jsou spojeny s činností protistrany jako ústřední protistrany. To zahrnuje mimo jiné činnost krytou fondem pro riziko selhání podle článku 42 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 648/2012 ([2]).

(7) Totéž platí pro aktiva, práva a závazky týkající se platebních systémů nebo systémů vypořádání obchodů s cennými papíry. Vzhledem k tomu, že nettingové dohody, které spadají do oblasti působnosti směrnice 98/26/ES, jsou chráněny v případě platební neschopnosti, měly by být z důvodu jednotnosti chráněny rovněž podle článku 76 směrnice 2014/59/EU. Je však vhodné v příslušných případech rozšířit rozsah ochrany podle čl. 76 odst. 2 směrnice 2014/59/EU na všechna ujednání s platebními systémy nebo systémy vypořádání obchodů s cennými papíry a jejich související činnost.

(8) Potřeba upřesnění rozsahu ujednání podle čl. 76 odst. 2 směrnice 2014/59/EU, na která se v určitých případech vztahují záruky, by v zásadě neměla bránit orgánům příslušným k řešení krize v ochraně jakýchkoli tříd ujednání, které lze přiřadit k jedné z kategorií uvedených v daném článku a které jsou v insolvenčním řízení chráněny proti oddělení aktiv, práv a závazků, jichž se ujednání týkají, podle příslušného vnitrostátního insolvenčního práva včetně vnitrostátních předpisů provádějících směrnici Evropského parlamentu a Rady 2001/24/ES ([3]). Je tomu tak v případě, že by věřitel i nadále požíval práv vyplývajících z ujednání, pokud by celá transakce nebyla podle vnitrostátního insolvenčního práva prohlášena za neplatnou. Platí to především pro dohody o zajištění, dohody o vzájemném započtení a nettingové dohody, které jsou chráněny podle vnitrostátního insolvenčního práva,

PŘIJALA TOTO NAŘÍZENÍ:

Článek 1

Definice

Pro účely tohoto nařízení se použijí definice uvedené ve směrnici 2014/59/EU. Použijí se rovněž tyto definice:

1) „Sekuritizací“ se rozumí sekuritizace definované v čl. 4 odst. 1 bodě 61 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 575/2013 ([4]).

2) „Dohodami o započtení“ (*contractual netting agreements*) se rozumí dohody o započtení definované v článku 295 nařízení (EU) č. 575/2013.

([1]) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/26/ES ze dne 19. května 1998 o neodvolatelnosti zúčtování v platebních systémech a v systémech vypořádání obchodů s cennými papíry (Úř. věst. L 166, 11.6.1998, s. 45).
([2]) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 648/2012 ze dne 4. července 2012 o OTC derivátech, ústředních protistranách a registrech obchodních údajů (Úř. věst. L 201, 27.7.2012, s. 1).
([3]) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/24/ES ze dne 4. dubna 2001 o reorganizaci a likvidaci úvěrových institucí (Úř. věst. L 125, 5.5.2001, s. 15).
([4]) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 575/2013 ze dne 26. června 2013 o obezřetnostních požadavcích na úvěrové instituce a investiční podniky a o změně nařízení (EU) č. 648/2012 (Úř. věst. L 176, 27.6.2013, s. 1).

Článek 2

Podmínky týkající se dohod o zajištění včetně transakcí s financováním cenných papírů

Dohody o zajištění podle čl. 76 odst. 2 písm. a) směrnice 2014/59/EU zahrnují:

1) ujednání stanovící záruky, osobní zajištění a ručení;

2) zástavní práva a jiné věcné zajištění;

3) transakce s půjčkou cenných papírů, které neznamenají převod plného vlastnického práva k zajištění a které spočívají v tom, že jedna strana (věřitel) půjčuje cenné papíry druhé straně (dlužník) výměnou za poplatek nebo úhradu úroku a dlužník poskytuje věřiteli zajištění po celou dobu trvání půjčky.

Dohody o zajištění se považují za dohody o zajištění podle čl. 76 odst. 2 písm. a) směrnice 2014/59/EU pouze tehdy, pokud jsou práva nebo aktiva, s nimiž je právo ze zajištění spojeno nebo s nimiž by bylo spojeno v případě události rozhodné pro vymáhání, v souladu s podmínkami dohody a s platnými vnitrostátními právními předpisy dostatečně identifikovaná nebo identifikovatelná.

Článek 3

Podmínky týkající se dohod o vzájemném započtení

1. Dohody o vzájemném započtení uzavřené mezi institucí a jedinou protistranou se považují za dohody o vzájemném započtení uvedené v čl. 76 odst. 2 písm. c) směrnice 2014/59/EU, mají-li vztah k právům a závazkům plynoucím z finančních smluv nebo derivátů.

2. Dohody o vzájemném započtení uzavřené mezi institucí a jednou nebo více protistranami se považují za dohody o vzájemném započtení uvedené v čl. 76 odst. 2 písm. c) směrnice 2014/59/EU v kterémkoli z těchto případů:

a) jsou-li tyto dohody spojeny s činností protistrany jako ústřední protistrany, zejména pokud jde o činnost krytou fondem pro riziko selhání uvedeným v článku 42 nařízení (EU) č. 648/2012;

b) mají-li tyto dohody vztah k právům a povinnostem vůči systémům definovaným v čl. 2 písm. a) směrnice 98/26/ES nebo vůči jiným platebním systémům nebo systémům vypořádání obchodů s cennými papíry a jsou-li spojeny s jejich činností platebních systémů nebo systémů vypořádání obchodů s cennými papíry.

3. Orgány příslušné k řešení krize mohou v individuálních případech rozhodnout, že dohody o vzájemném započtení uzavřené mezi institucí a jednou nebo více protistranami, pokud se vztahují na jiné typy práv a závazků, než které jsou uvedeny v odstavcích 1 a 2, mohou být považovány za dohody o vzájemném započtení podle čl. 76 odst. 2 písm. c) směrnice 2014/59/EU, jestliže jsou tyto dohody uznávány pro účely snižování rizika podle platných obezřetnostních pravidel a podmínkou tohoto uznání je ochrana, zejména na základě neoddělitelnosti.

Článek 4

Podmínky týkající se nettingových dohod

1. Dohody o započtení (*contractual netting agreements*) uzavřené mezi institucí a jedinou protistranou se považují za nettingové dohody podle čl. 76 odst. 2 písm. d) směrnice 2014/59/EU, mají-li vztah k právům a závazkům plynoucím z finančních smluv nebo derivátů.

2. Dohody o započtení (*contractual netting agreements*) uzavřené mezi institucí a jednou nebo více protistranami se považují za nettingové dohody podle čl. 76 odst. 2 písm. d) směrnice 2014/59/EU v kterémkoli z těchto případů:

a) jsou-li tyto dohody spojeny s činností protistrany jako ústřední protistrany, zejména pokud jde o činnost krytou fondem pro riziko selhání uvedeným v článku 42 nařízení (EU) č. 648/2012;

b) mají-li tyto dohody vztah k právům a povinnostem vůči systémům definovaným v čl. 2 písm. a) směrnice 98/26/ES nebo vůči jiným platebním systémům nebo systémům vypořádání obchodů s cennými papíry a jsou-li spojeny s jejich činností platebních systémů nebo systémů vypořádání obchodů s cennými papíry.

3. Orgány příslušné k řešení krize mohou v individuálních případech rozhodnout, že nettingové dohody uzavřené mezi institucí a jednou nebo více protistranami mohou být považovány za nettingové dohody podle čl. 76 odst. 2 písm. d) směrnice 2014/59/EU, jestliže jsou uznávány pro účely snižování rizika podle platných obezřetnostních pravidel a podmínkou tohoto uznání je ochrana, zejména na základě neoddělitelnosti.

Článek 5

Obecné podmínky vztahující se na dohody o zajištění, dohody o vzájemném započtení a nettingové dohody a na mechanismy strukturovaného financování

1. Články 2, 3 a 4 nejsou dotčeny následující pravomoci orgánů příslušných k řešení krize:

a) chránit jakýkoli typ ujednání, která lze přiřadit k jedné ze tříd uvedených v čl. 76 odst. 2 písm. a), c), d) a f) směrnice 2014/59/EU a která jsou chráněna v běžném insolvenčním řízení proti dočasnému nebo neomezenému oddělení, pozastavení nebo zrušení aktiv, práv a závazků, jichž se tato ujednání týkají, podle příslušného vnitrostátního insolvenčního práva, včetně vnitrostátních předpisů provádějících směrnici 2001/24/ES;

b) chránit jakýkoli typ ujednání, která nespadají do oblasti působnosti čl. 76 odst. 2 směrnice 2014/59/EU a která jsou chráněna v běžném insolvenčním řízení proti dočasnému nebo neomezenému oddělení, pozastavení nebo zrušení aktiv, práv a závazků, jichž se tato ujednání týkají, podle příslušného vnitrostátního insolvenčního práva, včetně vnitrostátních předpisů provádějících směrnici 2001/24/ES.

2. Orgány příslušné k řešení krize mohou v individuálních případech vyloučit z ochrany poskytované podle čl. 76 odst. 1 směrnice 2014/59/EU dohody o zajištění nebo dohody o vzájemném započtení a nettingové dohody, které se týkají smluv obsahujících jakékoli ustanovení, které v případě selhání protistrany umožňuje protistraně, která není v selhání, provádět pouze částečné nebo žádné platby do konkursní podstaty protistrany v selhání, a to i v případech, kdy je strana v selhání čistým věřitelem.

Článek 6

Podmínky týkající se mechanismů strukturovaného financování včetně sekuritizací a nástrojů používaných pro účely zajištění

1. Mechanismy strukturovaného financování podle čl. 76 odst. 2 písm. f) směrnice 2014/59/EU zahrnují:

a) sekuritizace, ve kterých byly podkladové expozice rozděleny do tranší a převedeny formou převodu plného vlastnického práva z rozvahy původce na instituci nebo subjekt v režimu řešení krize (sekuritizace, u níž dochází ke skutečnému prodeji);

b) sekuritizace prostřednictvím smluvních nástrojů, kde podkladová aktiva zůstávají v rozvaze instituce nebo subjektu v režimu řešení krize (syntetická sekuritizace).

U sekuritizací, u nichž dochází ke skutečnému prodeji, se každá úloha původce v dané struktuře, včetně obsluhy úvěrů, poskytování jakékoli formy ochrany proti rizikům nebo poskytování likvidity, považuje za závazek, který je součástí mechanismu strukturovaného financování.

U syntetických sekuritizací je právo ze zajištění považováno za právo, které tvoří součást mechanismu strukturovaného financování, pouze tehdy, je-li v souladu s podmínkami ujednání a s platnými vnitrostátními právními předpisy spojeno s konkrétními a dostatečně identifikovanými nebo identifikovatelnými aktivy.

2. Smlouvy, které tvoří sekuritizační strukturu upravující vzájemné vztahy mezi původci, emitenty, správci, obsluhovateli, správci hotovosti a protistranami zajišťujícími swapové a úvěrové riziko, jsou považovány za součást mechanismů strukturovaného financování v případě, že jsou tyto vzájemné vztahy přímo spojeny s podkladovými aktivy a s platbami, které mají být provedeny z výnosů, jež tato aktiva přinesou držitelům strukturovaných nástrojů. Tyto vzájemné vztahy zahrnují závazky a práva související s podkladovými aktivy, závazky vyplývající z vydaných nástrojů a dohody o zajištění včetně derivátových transakcí, které jsou nezbytné pro udržení toku plateb vyplývajících z těchto závazků.

3. Ustanovením odstavce 2 není dotčena pravomoc orgánu příslušného k řešení krize rozhodovat v jednotlivých případech a s ohledem na konkrétní strukturu mechanismu strukturovaného financování podle čl. 76 odst. 2 písm. f) směrnice 2014/59/EU o tom, že i jiné dohody mezi stranami uvedenými v odstavci 2, například dohody o obsluze úvěrů, které nejsou přímo spojeny s podkladovými aktivy a s platbami, které mají být provedeny, tvoří součást mechanismu strukturovaného financování.

Článek 7

Vstup v platnost

Toto nařízení vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech.

V Bruselu dne 7. února 2017.

Za Komisi
předseda
Jean-Claude JUNCKER